

Mezei Gábor

vissza

a vonó megindul. a húr megremeg
nem ad hangot. ő csalódott én tá-
vozom. szó nélkül a leghosszabb
úton. mint egy némafilmben. so-
sem érek haza. mikor becsengetek
nem nyílik az ajtó. elfelejtem ma is
hogy nincs meg a kulcsom. és
hallgat minden ha kiabálok. és az
ajtó mögött ki van zárva hogy az a
zene szóljon. a vonó itt végigér. a
közös udvarban magam visszahal-
lom. már előlről kezdeném de talán
rossz ritmusban. olvasom újra meg
újra. idegen a kotta nyelve. da capo
al fine.

memento

róla készül minden szobor. mert jó lenne egyszer végre. ottfelejteni valami. kopott talapzaton sehol. nem látszik a név utánunk. bámul meredt szemeivel. aztán belátja hogy ezért. nem érdemes tovább fázni. és elszomorodik akkor. valahogy egyszer vasárnap. megváltozik kicsit minden. meghalni úgy is lehet már. az elhunyt rút meleg testét. folyós nitrogénbe mártják. mínusz kétszáz fokos léthe. a fagyos gyönyörű testet. mert ami szép az törékeny. vibráló asztalra rakják. és porrá zúzzák a szobrot. vasárnap van megint vége. másodszer is életünknek.